పెను భూతం

సత్యం మందపాటి

డాక్టర్ దగ్గరనించి ఇంటికి వచ్చాక అన్నాడు మురళి సరోజతో, ''నా కిష్టం లేదు'' అని.

''ఏమిష్టంలేదు'' అడిగింది సరోజ, మురళిని పట్టుకుని నడిపించుకువెడుతూ.

''అదే ఆ డాక్టర్ ఆపరేషన్ చేయాలన్నాడు కదా ! నాకు ఆపరేషన్ చేయించుకోవటం యిష్టంలేదు'' సరోజ భుజంమీద నించి చేతులుతీసి, మంచంమీద కూర్చుంటూ అన్నాడు మురళి.

పకపకా నవ్వింది సరోజ – ''ఎవరూ యిష్టంవుండి సరదాగ ఆపరేషన్ చేయించుకోరు బుజ్జీ. అవసరమయితేనే చేయించుకుంటారు !'' అన్నది.

మురళి అన్నాడు ''నీకు నవ్వులాటగానే వుంటుంది. ఆపరేషన్ చేయించుకోవలసింది నేను కదా మరి !''

సరోజ నెమ్మదిగా అన్నది ''అది కాదండీ. మైనర్ ఆపరేషనే అన్నాడు కదా ఆయన. ఇందులో భయపడాల్సినదేముంది ?''

''అన్నాడనుకో ... కానీ ... '' నసిగాడు మురళి.

రెండురోజుల క్రితం నాంపల్లి దగ్గర, బాగా స్పీడుగా, స్టాప్‌లో ఆగకుండా ప్రగతి పథంలో పయనిస్తున్న ఆం. ప్ర. రాష్ట్ర రోడ్డు రవాణా సంస్థవారి సిటీబస్సుని, పరుగెత్తుతూ అందుకోబోయి, అందుకోలేక ధామ్మని క్రిందపడ్డాడు మురళి. ఆ రోజు సాయంత్రానికల్లా కాలువాచి, నొప్పి చేసింది.

ప్రభుత్వ ఆసుపత్రిలో అన్ని పరీక్షలూ చేసిన ఆర్థోపెడిక్స్ డాక్టర్‌గారు–ఆపరేషన్ చేయాలని నిశ్చయించారు.

మురళి పడుకున్న మంచం ప్రక్కగా కుర్చీ లాక్కుని, అందులో కూర్చుని అన్నది సరోజ ''అసలింతకీ మీ అనుమానం ఏమిటో చెప్పండి ?''

మురళి మాట్లాడలేదు.

''డాక్టర్ ఆపరేషన్ చేయించుకోవటం అవసరం అన్నాడు. రేపు వచ్చి హాస్పిటల్లో ఎడ్మిట్ కూడా అవమన్నాడు. మరి అలాటప్పుడు మీరు ఆపరేషన్ చేయించుకోనంటే ఎలా ? జీవితాంతం కుంటుతావుంటారా ! ఈ నొప్పి అలానే భరిస్తానంటారా ?''

''అది కాదు సరోజా... నాకు ఆపరేషనంటే యిష్టంలేదు.''

''ఆపరేషన్ అంటే ఎవరికి మాత్రం యిష్టం వుంటుందండీ... ఏదో అవసరం వచ్చింది కాబట్టి చేయించుకోవాలి కానీ...''

''ఊఁ!... ఊఁ!... ప్చ్ ... ప్చ్ ...'' సణుగుతున్నాడు మురళి.

''అసలు ఏమిటి మీ భయం!''

''ఆపరేషనంటే నాకేం భయం లేదు సరోజా... కానీ...''

అతను చిన్నపిల్లవాడిలా అలా అంటుంటే నవ్వు వచ్చింది సరోజకు. ''కానీ... చేసే డాక్టరంటే భయమా...''

ఒక క్షణం సూటిగా సరోజని చూసి అన్నాడు మురళి – ''ఒక విధంగా అంతే అనుకో !''

''ఆ డాక్టర్ పాపం ఎర్రగా బుర్రగా అందంగానే వున్నాడే...''

''అదికాదు సరోజా... నా మనసులోని మాట చెబుతాను విను... కానీ మధ్యలో నవ్వకూడదు మరి...''

''ఊఁ! చెప్పండి మీ అనుమానాలేమిటి ?''

మురళి మాట్లాడకుండా ఆలోచిస్తు

వ్వాడు. ఉన్నట్టుండి అన్నాడు – "పోనీ త్రివేండ్రం వెళ్ళి, అన్నయ్యవాళ్ళ యింట్లో వుండి – ఆ వూళ్ళోనే ఆపరేషన్ చేయించు కుంటే..."

"ఏం... ఆ మాత్రం డాక్టర్లూ, హాస్పిటల్సూ యిక్కడ లేవనా!" వింతగా చూసింది సరోజ.

"అలా అనికాదు – పోయినసారి అన్నయ్య ఇక్కడికి వచ్చినప్పుడు చెప్పాడు. అక్కడ హాస్పిటల్స్‌లో జనరల్ వార్డ్సు, మన పేవార్డ్సుకన్నా చాల నయమని, డాక్టర్లు కూడా పేషంట్స్‌ని పీడించుకు రక్తం తాగరనీ, పెద్ద పెద్ద డాక్టర్లు కూడా అందరికీ అందుబాటులో వుంటారనీ..."

"అంతేనా – ఆపరేషన్లు కూడా అక్కడ బాగా చేస్తారని చెప్పారా ..." నవ్వింది సరోజ.

"అదికాదు సరోజా! వదినకి అక్కడ సిజేరియన్ చేసినప్పుడూ, తరువాత వాళ్ళ పెద్దబ్బాయికి హెర్నియా ఆపరేషన్ చేసినప్పుడూ అన్నయ్య దగ్గరే వున్నాడు కదా. మన హాస్పిటల్స్‌కీ, డాక్టర్స్‌కీ – అక్కడి హాస్పిటల్స్‌కీ, డాక్టర్స్‌కీ చాలా తేడా వుందని అన్నాడు."

"అయితే అవచ్చు కానీ – ఇక్కడ కూడా పేరుపడ్డ డాక్టర్లు చాలామంది వున్నారు. కాకపోతే వీళ్ళకి కొంచెం ఆకలెక్కువ. ప్రభుత్వ ఆస్పత్రి అని పేరే అయినా, స్వంత హాస్పిటల్లోలాగా ఛార్జీలు వసూలు చేస్తారు. మన తాహతునిబట్టి ఆ మాత్రం యివ్వలేక పోము. అదీకాక త్రివేండ్రం కానీ, యింకో వూరు కానీ పోవాలంటే బోలెడు ఖర్చు. అదేదో ఈ డాక్టర్ మోహనే కొడితే, జాగ్రత్తగా చూసుకుంటాడు" అన్నది సరోజ.

"అవుననుకో ..." నసిగాడు మురళి.

"ఇంతకన్నా కూడా మీ మనసులో ఏదో వుంది. ముందా విషయాన్ని బయటకు రానీయండి!" అడిగింది సరోజ.

"సరోజా! గుంటూరు, కాకినాడ, హైద్రాబాద్, విశాఖపట్నం ఆసుపత్రులలో జరిగిన ఘోరాలు చాలా చదివాను పేపర్లలో. అంతేకాక ఈ డాక్టర్ల ప్రయోజకత్వం గురించి కూడా చాలా విన్నాను. అదే నా భయం. ఆ కేసులు తలుచుకుంటేనే ఒళ్ళు గగుర్పాటు చెందుతుంది ..." ఆగాడు.

సరోజ మాట్లాడలేదు. మురళినేచూస్తూ కూర్చున్నది.

సన్నగా నవ్వాడు మురళి "నా విషయంలో కూడా అలానే జరుగుతుందని నేను అనను. కానీ జరిగినకేసులు ఎంతఘోరంగా వున్నాయో చూశావా ... మొన్న ఈ వూళ్ళోనే ఒక మూడేళ్ల చిన్నపిల్లకు, ఒక కన్ను క్యాన్సర్ వల్ల దెబ్బతింటే, ఆ కన్నుతీయబోయి – రెండో కన్ను తీసివేశారుట. ఇప్పుడా అమ్మాయి బ్రతకాలంటే, ఆ కాన్సర్ కన్ను కూడా తీసి వేయాల్సిందే. అంటే రెండు కళ్ళూలేని కబోది అవుతుందన్నమాట. డాక్టర్ల నిర్లక్ష్యం, ఒక నిండు జీవితంలో ఎంతటి చీకటిని నింపిందో చూశావా? అలాగే కొన్నాళ్ళక్రితం యింకో హాస్పిటల్లో అప్పుడే పుట్టిన పసికందు, తల్లి మంచం పక్కన వున్న వుయ్యాలలో కన్పించలేదు. చివరకు అందరూ వెతగ్గా, బయట ఆవరణలో ఒక కుక్క ఆ పసికందుని తినటం కనపడిందిట. ఉయ్యాలలోని పసికందుని, కుక్క ఎలా లోపలకు వచ్చి నోట కరుచుకుని, బయటకు పోయిందో, ఆ హాస్పిటల్లోని స్టాఫ్‌కే తెలియాలి..."

"అవును... ఈ విషయాలు నేనూ విన్నాను. కానీ ఎప్పుడూ యిలా ఎందుకు జరుగుతాయి..."

"ఎప్పుడూ జరుగుతాయా లేదా అనికాదు మనం ఆలోచించాల్సింది. అప్పుడప్పుడు మాత్రం ఎందుకు జరగాలని. ఒక మనిషి ప్రాణానికి సంబంధించిన విషయంలో, నిర్లక్ష్యం అనేది ఎందుకు రావాలి అని – మన రాష్ట్రంలోనే యింకో ప్రభుత్వ ఆసుపత్రిలో ఏం జరిగిందో తెలుసా? ఒక రోగికి ఆపరేషన్ చేస్తున్నప్పుడు, ఆక్సిజన్ కావాల్సివచ్చింది. మామూలుగా అయితే ఎప్పుడూ ఆక్సిజన్ సిలెండరు పక్కనే సిద్ధంగ వుండాలి. ఆ రోజు కూడా సిలెండర్ అయితే వుంది కానీ, దాంట్లో ఆక్సిజన్ మాత్రం లేదు. హాస్పిటల్ అంతా వెదికినా, ఆక్సిజన్ దొరకలేదు. ఈలోగా ఆపరేషన్ టేబుల్‌మీద వున్న పేషెంటు 'హరీ' అన్నాడు. ఒకరి నిర్లక్ష్యం, యింకొకరి ప్రాణాల్నెలా హరిస్తుందో చూశావా. ఇలాటి కేసులు ఎన్నో చదివాం పేపర్లలో..."

"మరి అంత నిర్లక్ష్యంగా ప్రవర్తిస్తున్న డాక్టర్లూ, తదితర స్టాఫూ, హాస్పిటల్ సూపరింటెండెంట్స్‌మీదా ప్రభుత్వం, ఏ చర్యా ఎందుకు తీసుకోవటంలేదు?"

అదోలా నవ్వాడు మురళి – "తీసుకుంటూనే వున్నాం అనే అంటుంటారు అధికారులు, అసెంబ్లీలోని పెద్దమనుషులు. అదంతా యింకో తలనొప్పి వ్యవహారంలే..."

"ఇలాటివి ప్రతి రాష్ట్రంలోనూ జరుగుతూనే వున్నాయి..." అన్నది సరోజ.

"కానీ మన రాష్ట్రంలో ఎక్కువగా వింటున్నాం ఇలాటివి..." అంటూనే కాలు ఎత్తుకున్నాడు "అబ్బా" అంటూ బాధతో మురళి.

డాక్టర్ యిచ్చిన ఆయింట్‌మెంటుని పైపైన నెమ్మదిగా మర్దన చేసింది సరోజ.

కాసేపటికి తేరుకున్నాడు మురళి. సరోజ కళ్ళల్లోకి సూటిగా చూసి "నిన్ను బాగా కష్టపెడుతున్నాను సరోజా" అన్నాడు.

సరోజ అతన్ని లాలనగా చూసి "ఇందులో కష్టపడిందేముంది" అన్నది.

సరోజను దగ్గరకు తీసుకున్నాడు మురళి.

మర్నాడు ప్రొద్దున లేచిన వెంటనే, కిచెన్‌లో పని చేసుకుంటున్న సరోజను పిలిచాడు మురళి.

"సరోజా! రాత్రల్లా ఆలోచించాను. ఇవాళే హాస్పిటల్లో చేరదాం. ఆపరేషన్ చేయించుకుంటాను. ఇవాళే చిక్కడపల్లికి ఫోన్‌చేసి ప్రసాద్‌ని రమ్మను. ఆపరేషన్ పూర్తయి, నేను మామూలుగా అయ్యేదాకా మనకి తోడుగా వుంటాడు" అన్నాడు మురళి.

వింతగా చూసిందతన్ని సరోజ.

"మరి మీ అనుమానాలన్నీ తీరినట్టేనా?" అడిగింది.

సన్నగా నవ్వాడు మురళి "ఆ విషయాలన్నీ పేపర్లలో చదివి వుండటంవల్లా, నలుగురి నోటా విని వుండటంవల్లా అనవసరంగా భయపడ్డాను. ప్రతిరోజూ ఈ దేశంలో ఎన్నో రకాల ఆపరేషన్లు కొన్ని వేలు జరుగుతున్నాయి. నాటిల్లో అశ్రద్ధ కారణంగా ఫెయిలయ్యేవి చాలా తక్కువ. అలాటి మూడు నాలుగు కేసుల్ని చూసి భయపడటం శుద్ధ అవివేకం!" అన్నాడు మురళి.

"వెరీగుడ్. అయితే ఒక క్షణం వుండండి వేడివేడి కాఫీ యిస్తాను" అంటూ లోపలికి వెళ్ళింది సరోజ.

ఆ రోజే మురళి ఆసుపత్రిలో స్పెషల్ వార్డులో ఎడ్మిట్ అయ్యాడు. ప్రసాద్‌వచ్చి ప్రక్కనే సహాయంగా వున్నాడు. డాక్టర్‌వచ్చి పరీక్షచేసి "రేపు ప్రొద్దున్నే ఆపరేషన్ చేద్దాం. నేను అన్నీ సిద్ధం చేయిస్తాను. మీరేమీ గాభరాపడనవసరం లేదు. యు విల్ వాక్

చావనున్నవారికి తోడు!

ఇటీవల పశ్చిమ జర్మనీలో కొంత మంది శిక్షణను పూర్తిచేసుకుని "మృత్యు సహచరులు" అని పిలవబడేందుకు అర్హులైనారు ఈ పేరు విడ్డూరంగా వున్నప్పటికీ, వీరు చేసేది మాత్రం మానవ సేవే ఒంటరిగా చివరి క్షణాలలో మృత్యువు నెదుర్కొనలేక క్రుంగిపోతున్నవారికి అండగా నిలిచి వారి మంచిచెడ్డలను చూడటమే వీరి కర్తవ్యం ఎవరూ కూడా ఒంటరిగా పిలిస్తే పలికేవారు లేక, బాధను పంచుకునేవారు లేక అనాథలై చనిపోకూడదనే మానవతా సిద్ధాంతాన్ననుసరించి యీ మృత్యు సహచరులకు శిక్షణనివ్వడం జరిగింది. బంధువులు లేక ఆసుపత్రి అధికారులు చనిపోతున్న రోగులను అంటిపెట్టుకుని వుండటం అంతగా సాధ్యమయ్యే పని కాదని భావించారు పశ్చిమ జర్మనీలోని బేడన్ ఆసుపత్రిలో యేటా 500 మంది చనిపోవడం జరుగుతున్నది. ఎప్పుడూ 70 లేక 80 మంది వెయిటింగ్ లిస్టులో వున్నప్పటికినీ, వీరిని ఆసుపత్రిలో చేర్చుకొనడానికి ఆఖరి క్షణాలలో వున్న రోగులను మానవతా దృష్టితో యిండ్లకు పంపటం మాత్రం జరగదు. అయినా వీరికి ఆఖరి క్షణాలలో వున్నవారిని సరిగా చూడటంలేదనే అపవాదు మాత్రం తప్పటంలేదు అందువలన ఆసక్తి కలవారిని ఎంపిక చేసి యీ శిక్షణనిచ్చి చావు–నేస్తాలుగా పిలుస్తున్నారు ఈ శిక్షణ పొందిన వారిలో గృహిణులు, ఆఫీసు ఉద్యోగులు, టీచర్లు వున్నారు.

నార్మల్లీ ఆఫ్టర్ ది ఆపరేషన్. రేపొద్దున్నే వచ్చి చూస్తాను!" అని ఆయన వేరే పేషెంట్సుని చూడటం కోసం వెళ్లిపోయాడు

మరునాడు ఆపరేషన్ థియేటర్‌లోకి స్ట్రెచెర్‌మీద తీసుకువెడుతున్నప్పుడు, అక్కడే కళ్లనీళ్లు పెట్టుకొని నుంచునివున్న సరోజను చూసి, చిన్నగా నవ్వాడు మురళి సరోజ దగ్గరకు వచ్చింది —

"నాకేం భయంలేదు సరోజా! ఎందుకా కన్నీళ్లు – చిన్న ఆపరేషనే కదా!" అన్నాడు మురళి

ప్రసాద్ అన్నాడు "ఒక గంటలో ఆపరేషన్ అయిపోతుంది అక్కయ్యగారూ – ఈలోగా ఈ ప్రక్కనే కాంటీన్‌లోకి వెడదాం పదండి–కాఫీ త్రాగచ్చు" అంటూ సరోజను పక్కకు తీసుకువెళ్లాడు

ఆపరేషన్ థియేటర్లో, పైన వున్న పెద్ద లైట్లను చూస్తున్న మురళికి, ఒళ్లు వేడిగా వున్నట్టు అనిపించింది–అనెస్థీషియా, పూర్తి శరీరానికి యివ్వటంవలన, తర్వాత ఏం జరిగిందో కూడా తెలియలేదు అతనికి –

కళ్లు తెరచి చూసేసరికి, అతను రికవరీ రూంలో వున్నాడు ప్రక్కన సరోజ, ప్రసాద్ నుంచునివున్నారు సరోజ ముందుకు వచ్చి, మురళి తలమీద చేయి వేసింది

"సరోజా!" నీరసంగా అన్నాడు మురళి

"ఏమండీ – ఎలా వుంది!" అడిగింది సరోజ

"బాగానే వుంది – కానీ నీరసంగా వుంది!" అన్నాడు

పెనుభూతం

"కాసేపు కళ్లు మూసుకు పడుకోండి - హాయిగా వుంటుంది!" అన్నది సరోజ

సన్నగా నవ్వాడు మురళి.

హఠాత్తుగా ఏదో గుర్తుకు వచ్చినట్టు, చేత్తో తన రెండు కాళ్లు తడుముకున్నాడు

ప్రసాద్ నవ్వాడు "మురళీ! ఒక కాలుకి బదులు యింకో కాలుకి ఆపరేషన్ చేశారేమో నని భయపడుతున్నారా ఈ మధ్యనే ఎవరికో ఒక కాలు తీసేయబోయి రెండో కాలు తీసేశారుట "

మురళి కూడా యిబ్బందిగా నవ్వాడు "అదేం లేదు ప్రసాద్ "

సరోజ అన్నది "అలాటివేం జరగలేదులెండి – డాక్టర్ అన్నీ సక్రమంగా జరిగాయనీ, కుట్లు విప్పగానే యింటికి పంపించేస్తాననీ చెప్పాడు. నడకకూడా మామూలుగా వస్తుందనీ, ఏమాత్రం అనుమానం లేదనీ చెప్పారు!"

మురళి పైకి అనకపోయినా, అంతా సవ్యంగా జరిగినందుకు లోలోపల సంతోష పడ్డాడు తను అనవసరంగా అనుమానపడి, గాభరాపడ్డందుకు కొంచెం సిగ్గు పడ్డాడు కూడా.

వారం రోజుల తర్వాత కుట్లు విప్పదీశారు డాక్టర్ పరీక్షచేసి అంతా సవ్యంగానే వుందన్నారు.

తర్వాత యింకో రెండు రోజులు వుండి, డాక్టర్‌కీ, నర్సులకీ, అనెస్థీషియన్‌కీ, వార్డ్ బోయిస్‌కీ, తోటీలకీ యివ్వవలసిన ముడుపులూ, మామూళ్లూ యిచ్చి, ఆంబులెన్స్‌లో యింటికి చేరాడు మురళి

"సో – ఇకనే వెడతాను నా అవసరం వుంటే ఫోన్ చేయిండి వస్తాను" అంటూ శెలవు తీసుకున్నాడు ప్రసాద్

సరోజ గేటుదాకా వెళ్లి, అతన్ని ధన్యవాదాలతో పంపించి వచ్చింది

"ఆపరేషన్ అయిన తర్వాత స్పృహ రాగానే ఎంత భయపడ్డానో తెలుసా! వాళ్లు ఏం ఆపరేషన్ చేశారో, ఎలా చేశారో అని ఇలాంటి అనుమానాలు సైకలాజికల్‌గా బ్రెయిన్‌ని చాలా ప్రెషరైజ్ చేస్తాయి సరోజా అసలు ఇటువంటి అనుమానాలు రానేకూడదు!" అన్నాడు మురళి

"అందుకే అనుమానం 'పెనుభూతం' అన్నారు!" అన్నది సరోజ

తర్వాత నాలుగురోజులు బాగానే గడిచాయి అయిదోరోజున నిద్రలేస్తూనే, ఆపరేషన్ చేసిన తొడ దగ్గర పట్టుకుని – "ఇక్కడెందుకో బాగా నొప్పిగా వుంది సరోజా" అన్నాడు మురళి

డాక్టర్ ముందే యిచ్చిన టాబ్‌లెట్స్ వేసింది సరోజ కాసేపు వూరుకుని, మళ్లా నొప్పి వచ్చిందనీ, యింకా ఎక్కువగా వుందనీ అన్నాడు మురళి

"హాస్పిటల్‌కి వెడదామా!" అడిగింది సరోజ.

"ఊఁ!" అన్నాడు బాధగా మురళి

ఫోన్ కాల్ అందగానే, అరగంటలో టాక్సీతో సహా వచ్చాడు ప్రసాద్

వెంటనే మురళిని హాస్పిటల్‌కి తీసుకు వెళ్లాడు

డాక్టర్ మురళికి ఒక ఇంజెక్షన్ చేసి అక్కడే బెడ్‌మీద పడుకోబెట్టాడు.

ఎంతసేపటికీ నొప్పి తగ్గలేదు సరికదా, యింకా ఎక్కువ అవసాగింది. ఆ డాక్టర్ వెళ్ళి, యింకో డాక్టర్నుకూడా పిలుచుకు వచ్చాడు. అతనుకూడా పరీక్ష చేసి, ఆపరేషన్ చేసిన ప్రదేశాన్ని ఎక్స్‌రే తీయించాడు తర్వాత ఇద్దరూ ఎక్స్‌రే పట్టుకుని ప్రక్క రూమ్‌లోకి వెళ్ళి, ఒక పావుగంట తర్వాత బయటకు వచ్చారు.

బయట ఆత్రంగా నుంచునివున్న ప్రసాద్, సరోజలను చూసి – "మీరు యిక్కడే వుండండి. ఒక చిన్న ఆపరేషన్ చేస్తే, అంతా బాగవుతుంది – దేరీజ్ నో ప్రాబ్లం!" అంటూ మురళిని వెంటనే ఆపరేషన్ థియేటర్‌లోకి తరలించారు

"అసలు ఏమయింది డాక్టర్!" వెంటబడి అడుగుతున్న ప్రసాద్‌కి ఎవరూ జవాబివ్వ లేదు

ఆపరేషన్ థియేటర్ తలుపు మూసుకుంది

ఏమీ అర్థంకాక అయోమయంగా

పెనుభూతం

చూస్తున్న సరోజతో అన్నాడు ప్రసాద్– "మీరేమీ గాభరా పడకండి – ఎవ్విరిథింగ్ విల్ బి ఆల్‌రైట్!" అని.

ఒక పావుగంట తర్వాత, ఒక నర్సు బయటకు వచ్చింది. యింకో నర్సుని పిలిచి ఒక చీటీ అందించి "వెంటనే రావాలి సుమా!" అన్నది.

ఆ నర్సుని సమీపించి "మురళి ఎలా వున్నాడు – అసలేం జరిగింది!" అడిగాడు ప్రసాద్

ఆమె ఏమీ మాట్లాడలేదు

మళ్ళీ మళ్ళీ అడిగాడు ప్రసాద్.

చివరకు ఆమె నెమ్మదిగ అన్నది "మీరేమీ కంగారు పడకండి – పోయినసారి ఆపరేషన్ చేసినప్పుడు పొరపాటున ఫోర్‌సెప్స్ లోపలే వుంచి కుట్టివేయటం జరిగింది ఇందాక ఎక్స్‌రే తీసినప్పుడు ఆ విషయం బయటపడింది వెంటనే ఆపరేషన్‌చేసి ఆది తీసివేయటానికి ప్రయత్నం చేస్తున్నాం ఈలోగా బ్లడ్ ఎక్కించాల్సిన అవసరం వచ్చింది. బ్లడ్ కోసం సిస్టర్ వెళ్లింది కూడను ..."

తర్వాత ఆమె చెప్పేదేదీ సరోజ చెవిన పడలేదు. ఒళ్లంతా చెమటలు పట్టి, స్పృహ తప్పి అక్కడే పడిపోయింది.

స్పృహ వచ్చాక, సరోజ కళ్ళు తెరచి చుట్టూ చూసింది. తను మంచంమీద పడుకుని వున్నది. పైన ఫ్యాన్ గిరిగిరా తిరుగుతున్నది. పక్కనే సపర్యలు చేస్తున్నది నర్సు

పక్కకు తిరిగి చూసింది సరోజ.

ప్రసాద్ ముఖం చేతుల్లో దాచుకుని ఏడుస్తున్నాడు.

"ఏమయింది . . ఆయనకెలా వుంది . ఆయన ..." నీరసంగా అడిగింది సరోజ.

"ఇంకెక్కడి మురళి...ఆపరేషన్ టేబుల్ మీదే మనంవర్నీ వదలిపోయాడు వాడు . వాడి అనుమానమే యిప్పుడు నిజం అయింది . ." బావురుమన్నాడు ప్రసాద్

సరోజకి మళ్లీ స్పృహ తప్పింది. ★

ఆంధ్రుల అభిమాన దిన పత్రిక

ఆంధ్రపత్రిక

హైదరాబాద్, విజయవాడలనుండి వెలువడుతున్నది!

ఇప్పుడు ఎన్నో కొత్త సంచలనాత్మక ఉత్తేజకరమైన శీర్షికలతో తాజా వార్తలతో ముందుకన్నా త్వరగా పాఠకులను చేరుతున్నది!

హైద్రాబాద్ సంచికలో "వనితల సమస్యలు"తో పాటు విజయవాడ సంచికలో "మహిళా వాణి" మహిళలకు వ్యాస రచనావకాశాలు

ఈ శీర్షికలు మన మహిళల భావ ప్రకటనకి, రచనా పాటవానికి మంచి వేదికలుగా రాణిస్తున్నాయి!

ఈ శీర్షికలో మీరు కూడా పాల్గొనవచ్చును

ఇంకా

మావూరి సమస్య ★ మన సినిమాలు ★ సినిమా రంగం ★ మద్రాసు సినిమా ★ విజయవాడ, హైద్రాబాద్ సినిమా విశేషాలు ★ విద్యార్థుల ఏకైక వేదిక విద్యా రంగం ★ డాక్టర్ కబుర్లు ★ రామాయణ భాగవతాల ★ ఇన్‌స్పెక్టర్ గరుడ్, శర్లాక్ హోమ్స్ ★ వింత యదార్థాలు ★ వూమెన్ కార్టూన్‌లు ★ యింకా దేవాలయాలు మొదలు అంతర్జాతీయ, దేశీయ రాజకీయాలమీద వ్యాసాలు, చిత్రాలు, వాక్చిత్రాలు స్థలాభావంచేత యిక్కడ అవన్నీ చెప్పలేం గాని

ఆబాల గోపాలానికి యీ పత్రిక అభిమాన పత్రిక అని ఒక్క కాపీ "ఇప్పుడు" కొని చూడండి! మీకే తెలుస్తుంది!!

8 పుటలు : వెల : 45 పైసలు

వివరాలకు మా ఏజెంట్‌ని గాని, నేరుగా మా కార్యాలయాన్నిగాని సంప్రదించండి!